

COMMISSIE VOOR DE
BESCHERMING VAN DE
PERSOONLIJKE LEVENSSFEER

ADVIES Nr 36 / 1997 van 27 november 1997

O. Ref. : 10 / A / 1997 / 034

BETREFT : Ontwerp van koninklijk besluit (nr. 18) tot vaststelling van de wijze van inzage in het openbaar register van de geautomatiseerde verwerkingen van persoonsgegevens opgericht door artikel 18 van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens

De Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer,

Gelet op de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, inzonderheid de artikelen 18 en 19;

Gelet op de adviesaanvraag van de Minister van Justitie dd. 17 oktober 1997;

Gelet op het verslag van de heer J. BERLEUR;

Brengt op 27 november 1997 volgend advies uit :

I. VOORWERP VAN DE ADVIESAANVRAAG :

De wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens (hierna : de wet van 8 december 1992) bepaalt in artikel 18, derde lid, dat het register van de geautomatiseerde verwerkingen van persoonsgegevens ter inzage staat van eenieder op de wijze door de Koning bepaald.

De Commissie heeft reeds de gelegenheid gehad een advies uit te brengen (advies nr. 94/15 van 9 mei 1994), tengevolge van een aanvraag van de Minister van Justitie. Naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, betreffende met name de mogelijkheid om telematische toegang tot het openbaar register te overwegen, werd het advies nr. 94/15 aangevuld met een schrijven van 9 mei 1996 gericht aan de Minister van Justitie, waarin de Commissie zich gunstig heeft opgesteld ten aanzien van deze telematische toegang.

Het ontwerp van koninklijk besluit (nr. 18) beoogt de modaliteiten vast te leggen volgens dewelke het register van de geautomatiseerde verwerkingen van persoonsgegevens ter inzage zal staan van het publiek.

Artikel 1 stelt drie modaliteiten voor : de rechtstreekse raadpleging door telecommunicatiemiddelen, de rechtstreekse raadpleging ter plaatse in de lokalen van de Commissie en de onrechtstreekse raadpleging door een verzoek gericht aan de Commissie.

Artikel 2 preciseert bepaalde begrippen die betrekking hebben op de eerste twee modaliteiten.

Artikel 3 somt de toegangssleutels op.

Artikel 4 en 5 beogen de tweede en derde raadplegingsmodaliteit en hebben het over een mondeling of schriftelijk verzoek.

Artikel 6 preciseert het kosteloos en anoniem karakter van de raadpleging.

II. ONDERZOEK VAN HET ONTWERP VAN KONINKLIJK BESLUIT :

Algemene opmerkingen.

De Commissie verheugt zich over het feit dat dit ontwerp van koninklijk besluit wordt voorgesteld en gaat volledig akkoord met de drie voorgestelde raadplegingsmodaliteiten. Zij acht het ontwerp echter weinig duidelijk, zo niet verward. Zij is bovendien van oordeel dat het bepaalde risico's inhoudt met betrekking tot wat het verslag aan de Koning zelf vermeldt als een grote moeilijkheid, namelijk de controle op een goed wettelijk gebruik van de raadpleging.

Wat aldus de verwarring betreft, indien artikel 3 de toegangssleutels in het algemeen lijkt op te sommen, schrijft artikel 4, wanneer de raadpleging overeenkomstig de termen van artikel 1 "onrechtstreeks" is, die toegangssleutels voor die in het verzoek moeten ingeschreven zijn en zou laten verstaan dat deze beperkt worden. De dubbelzinnigheid zou kunnen opgeheven worden, maar ons onderzoek van artikel 3 zal de noodzaak aantonen om het dispositief op algemene wijze voor te stellen alvorens de bijzondere modaliteiten te preciseren.

Wat de risico's betreft, lijkt het belangrijkste te bestaan in het feit dat men tijdens de rechtstreekse raadpleging op afstand toegang kan hebben tot een zeer groot deel van het register, en dit zelfs kan downloaden, zonder dat de Commissie over enige mogelijkheid beschikt om het verschijnsel te beheersen. Herinneren we eraan dat advies nr. 94/15 uitgebracht werd in de veronderstelling dat de rechtstreekse raadpleging door gebruik van telecommunicatiemiddelen voorbarig geacht werd. De toegangsmogelijkheden die opgesomd werden, veronderstelden steeds de mogelijkheid tot een zekere controle door de Commissie. Indien dit niet langer zo is, nemen de risico's toe op gebruik van de raadpleging voor doeleinden waarvoor zij niet voorzien werd. Herinneren we er tevens aan dat de werkzaamheden van de Commissie voor de Justitie van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, waarin men de noodzakelijke transparantie van de verwerkingen benadrukt, ook een zekere regeling van de aanvragen tot raadpleging (*Parl. St.*, Kamer, 1991-92, nr. 413/12, blz. 63) nodig achtte. Het is evenwel niet nodig dat strenge maatregelen datgene gaan beperken wat de wetgever aanbeval inzake transparantie : het openbaar register moet "openbaar" blijven.

Het verslag aan de Koning van het huidig besluit onderstreept ook een ander risico, namelijk de moeilijkheid van controle en vervolging. Momenteel is het openbaar register niet onderworpen aan de bepalingen van de wet, en in het bijzonder aan die van de artikelen 17 en 18, aangezien het een verwerking van persoonsgegevens vormt die onder het voorschrift van een openbaarmaking vallen krachtens een wetsbepaling (artikel 3, § 2, 2 van de wet van 8 december 1992). Een controle op het gebruik van de raadpleging van het openbaar register op grond van haar finaliteit kan dus, in elk geval voor de privé-personen, slechts moeilijkheden opleveren aangezien dit register niet aangegeven is. De aanpassing van de wet van 8 december 1992 aan de richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens, zal de wetgever verplichten om op deze bepaling terug te komen. Zou het niet passen om in het ontwerp van koninklijk besluit zelf een artikel toe te voegen dat de finaliteiten verduidelijkt zoals deze bijvoorbeeld in de memorie van toelichting bij de wet vermeld en in het verslag aan de Koning aangehaald werden? *"Het publiek register is bovenal bestemd om de betrokkenen toe te laten alle noodzakelijke elementen voor de uitoefening van hun rechten terug te vinden. Meer algemeen, zou het aan het publiek eveneens moeten toelaten (via controle door de pers bijvoorbeeld) om een overzicht te krijgen van het gebruik dat van deze persoonsgegevens in België wordt gemaakt."* (*Parl.St.*, Kamer, 1990-91, nr. 1610/1, blz. 22). De strafbepalingen zouden zodoende van toepassing zijn van zodra de wet aan de richtlijn zal aangepast zijn.

Tenslotte betreurt de Commissie een zeker gebrek aan precisie in de woordenschat en in de vertaling. Dit kan slechts het risico op verwarring vergroten. Bijvoorbeeld het in artikel 4 gebruikte begrip "verzoek" lijkt zowel op de rechtstreekse raadpleging ter plaatse als op de onrechtstreekse raadpleging van toepassing te zijn. Nadien wordt het verzoek bestempeld als "*mondeling of schriftelijk*". Het schriftelijk verzoek is evenwel slechts van toepassing op de onrechtstreekse raadpleging. Het lijkt dus dat het mondelinge verzoek van toepassing zou zijn op de raadpleging ter plaatse in de lokalen van de Commissie waar deze nochtans een "gebruikersinterface en uitlegschermen" ter beschikking moet stellen. Men begrijpt niet meer goed wat het werkelijk voorschrift is. In artikel 5, waarin sprake is van het afgeven van een vereenvoudigd uittreksel, weet men niet of het gaat om een schriftelijk dan wel mondeling verzoek. Men zou kunnen veronderstellen dat het slechts gaat om een schriftelijk verzoek tenzij men het weer invoeren van de telefonische aanvraag bij de Commissie beoogt, waarmee deze laatste gevraagd had geen rekening meer te willen houden. In welke van de drie raadplegingsmodaliteiten zal er van een "*mondeling verzoek*" sprake zijn ?

Opmerkingen over het verslag aan de Koning.

Het verslag aan de Koning brengt ook enkele opmerkingen van de Commissie met zich mee.

Allereerst wordt het hierboven aangehaalde citaat betreffende de finaliteiten voorafgegaan door een ander citaat: *"In de wet wordt bepaald wat eenieder gerechtigd is te weten en wat vertrouwelijk moet blijven"* (blz. 1). Maar het verslag aan de Koning citeert deze tekst uit hoofde van een doelstelling van het openbaar register. Dit lijkt op zijn minst merkwaardig, hoewel de Commissie de zorg van het gezegde deelt. Het aangehaalde citaat zou op deze plaats uit de tekst moeten verdwijnen, desnoods door het elders te plaatsen.

We hebben ook de moeilijkheid van de controle op het gebruik van het openbaar register ter sprake gebracht. Het verslag aan de Koning (blz. 3) lijkt dit toe te schrijven aan het door de Commissie in haar advies nr. 95/14 gewenste anoniem karakter van de toegang. Maar eigenlijk lijkt het verslag aan de Koning te betreuren dat de sanctie slechts *a posteriori* kan komen. Behalve dat de Commissie nauwelijks ziet hoe een misbruik anders dan *a posteriori* bestraft zou kunnen worden, wil zij ook bevestigen dat het gevaarlijk zou zijn te laten geloven dat bepaalde waarborgen niet *a priori* verzekerd kunnen worden, bijvoorbeeld door een programma waardoor de hierboven of in het advies nr. 94/15 onderstreepte misbruiken vermeden worden. Het scheppen van een klimaat van wantrouwen tegenover een aan alle misbruiken blootgesteld openbaar register, zou dit register op termijn weinig betrouwbaar en onvolledig maken.

De Commissie is het volledig eens met de suggestie (blz. 4) om de verwijzingen naar haar adviezen en naar de wetteksten op haar voor het publiek toegankelijke server te plaatsen. Teneinde de tweede, door de Kamer van Volksvertegenwoordigers benadrukte doelstelling *"Het openbaar register zou ook aan het publiek moeten toelaten een standpunt over het gebruik van de persoonsgegevens in België te hebben"* - tastbaar te maken, zou zij zelfs voorstellen om eventueel in het ontwerp van koninklijk besluit in een bepaling te voorzien, die voorschrijft dat de Commissie op dezelfde server bepaalde statistieken zoals deze gesuggereerd in het advies nr. 94/15¹ ter beschikking van het publiek plaatst en dat elke persoon die een studie zou wensen te maken op bijvoorbeeld een anonieme kopie, de mogelijkheid en modaliteiten ervan met de Commissie kan onderzoeken.

Wat de raadpleging in de lokalen van de Commissie betreft, preciseert het verslag aan de Koning, evenals artikel 2, de noodzaak om *"de nodige ruimte en beeldschermapparatuur ter beschikking te stellen"*. Deze preciseringen lijken overbodig. De lokalen van de Commissie moeten niet het doel worden van een schoolexcursie of van een ongepaste georganiseerde ontschepping, en de noodzakelijke voorzieningen houden in de huidige staat van de technologie toch wel de terbeschikkingstelling van een scherm in !

¹ "Als louter voorbeeld, zouden de statistieken volgende gegevens kunnen bevatten :

- de categorieën verwerkingen volgens het doeleinde van de verwerking;
- de categorieën verwerkingen volgens de soorten verwerkte gegevens;
- het gemiddeld aantal verwerkingen per aangever;
- het gemiddeld aantal verwerkingen per bewerker;
- de soorten gegevens die worden verwerkt;
- de landen van bestemming van de verwerkte gegevens;
- de termijn van bewaring van de gegevens naargelang de soort;
- het aantal verwerkingen van gevoelige gegevens;
- de categorieën personen die bevoegd zijn de gegevens te verkrijgen;
- de wijze van kennisgeving aan de persoon opgenomen in een verwerking;
- het aantal en de soort van toegangsmogelijkheden tot het publiek register;
- ..."

De beperking van de informatie tot een samenvatting als het gaat om een schriftelijk of mondeling verzoek dat op meer dan tien verwerkingen slaat, lijkt begrijpelijk (blz. 5). Elke verwerking geeft immers aanleiding tot een uittreksel van 5 pagina's in A4-formaat. De beperking is dus allereerst praktisch en is erop gericht de middelen van de Commissie niet te verstikken. Het komt de Commissie echter voor dat het getal van 10 verwerkingen iets willekeurigs heeft : het ontwerp lijkt dat te beseffen aangezien het in een uitzondering voorziet om het verzamelen van informatie betreffende verwerkingen van éénzelfde houder toe te laten. Bovendien brengt de onrechtstreekse raadpleging *de facto* een ongelijke behandeling met zich mee ten opzichte van de andere raadplegingsmodaliteiten. Aangezien het om een gepersonaliseerd verzoek gaat, acht de Commissie het verkieslijk dat de kwestie rechtstreeks met de aanvrager en/of de bestemming geregeld wordt door hem, al naargelang de inhoud van de aanvraag, kennis te geven van de omvang die het resultaat riskeert te nemen op praktisch vlak. Er is natuurlijk reden om een bepaling te vinden waardoor zowel het recht van raadpleging van de burger als de mogelijkheid voor de Commissie om te beslissen gewaarborgd is. Een redelijke beperking van het aantal toegangssleutels zou ook toelaten misbruik te vermijden. Maar de Commissie acht een identieke bepaling van de toegangen verkieslijker, wat ook de raadplegingsmodaliteit wezen mag.

De nadere gegevens omtrent de toegangssleutels zullen aan de hand van artikel 3 herzien worden (zie *infra*).

Artikelsgewijs onderzoek van het ontwerp van koninklijk besluit.

Artikel 1 brengt geen opmerkingen met zich mee.

Artikel 2 zou vereenvoudigd kunnen worden door de eerste twee leden samen te voegen : "*... op een server die toegankelijk is via het internet, of door middel van andere communicatiemiddelen voorgesteld door de Commissie.*" Het derde lid zou eenvoudiger moeten geschreven worden : "*De rechtstreekse raadpleging ter plaatse, met behulp van uitrustingen hiertoe voorzien en geholpen door treffende interfaceprogramma's, is mogelijk in de lokalen van de Commissie tijdens de openingsuren van haar kantoren.*"

Artikel 3 verdient bijzondere aandacht. Allereerst is er reden om de Franse vertaling te verbeteren : "l'objet du traitement" geeft niet "het doel" in het Nederlands weer (zie ook artikel 5). Overeenkomstig artikel 17, § 3, 5 van de wet van 8 december 1992, zou het van belang zijn het begrip "het doel van de verwerking" aan te houden.

De Commissie is van oordeel dat de toegangssleutels beperkt zouden moeten worden, wat ook de raadplegingsmodaliteit wezen mag, tot deze vermeld in artikel 3, eerste lid, a), d) en gedeeltelijk b) en e). Het betere mag echter niet de vijand worden van het goede. Het zou immers niet mogen dat té zwaarwegende raadplegingen de prestaties van het systeem aanzienlijk verminderen of dat raadplegingen zonder belang leiden tot overmatige meerkosten van het werk voor de Commissie. De toegang door de sleutel "doel van de verwerking" b) riskeert een aanzienlijk geheel van aangiftes op te leveren en zou een afwijking van de finaliteit kunnen teweegbrengen in hoofde van de persoon die de raadpleging verricht, voor zover het "doel" dat bijvoorbeeld aan een beroep verbonden is, gegevens zou kunnen opleveren die vatbaar zijn voor commercieel gebruik (cf. bijvoorbeeld de doelen geklasseerd onder "G. Gezondheidszorg" of onder "I. Bank- en kredietwezen, verzekeringen" in de *Thesaurus* van de Commissie, in : B.S. 14.03.95, blz. 5689-5690). De Commissie meent evenwel dat het daar om een interessante sleutel gaat die gehandhaafd moet worden, ook al herinnert een automatisch waarschuwingssysteem aan de finaliteit waarvoor de raadpleging gemachtigd is. De toegang door de "benaming van de verwerking", eveneens in b), riskeert geen enkel belang te hebben voor zover de houders van het bestand dikwijls verschillende namen aannemen voor gelijkaardige verwerkingen of pseudoniemen toekennen die ongekend zijn bij het publiek : het is beter deze toegang niet te vermelden.

De toegang door de sleutel "categorieën van gegevens die verwerkt worden" c), die op de 22 voorgedefinieerde categorieën in de *Thesaurus* van de Commissie berust (B.S. 14.03.95, blz. 5690-5691), riskeert voor bepaalde onder hen toegang te geven tot het bijna volledige openbaar register. Dit is het geval voor categorieën als "identificatiegegevens", "persoonlijke kenmerken", enz... De Commissie vraagt zich af of het niet verkieslijk zou zijn zich hier tevreden te stellen met de statistieken waarmee de raadpleging vergezeld zou gaan.

Wat betreft de sleutels voorgesteld onder e), verzoekt de Commissie allereerst het BTW-nummer op te heffen, voor zover dit nummer geen deel uitmaakt van de door artikel 17, §§ 3 en 6 van de wet van 8 december 1992 vereiste gegevens. De volledige of afgekorte naam zou wellicht de meest praktische toegangssleutel moeten zijn voor het merendeel van de personen die de raadpleging zullen verrichten. Om precies te zijn zou de Commissie het volgende voorstellen: "Naam (of een significant deel van de naam) van de houder van het bestand", of "Gangbare afkorting van de naam van de houder van het bestand". Indien de Commissie "of een significant deel" preciseert, is dat om te vermijden dat de selectie slechts verricht wordt op grond van een enkele letter van die naam ! Het toevoegen van het telefoonnummer in deze e) lijkt nauwelijks nut te hebben en zal overmatige meerkosten van het werk voor de Commissie met zich meebrengen. Voor het adres stelt de Commissie voor om de postcode, de straatnaam en het huisnummer te preciseren. Eigenlijk riskeert deze sleutel niet praktisch te zijn voor de gebruiker, voor zover een fout op een van de samenstellende delen (bijvoorbeeld de schrijfwijze van de straatnaam) het bereiken van een resultaat niet mogelijk zal maken.

Samenvattend stelt de Commissie voor om volgende toegangssleutels te weerhouden :

- het door de Commissie aan de verwerking toegekende identificatienummer;
- het door de Commissie aan de houder van het bestand toegekende identificatienummer;
- het doel van de verwerking;
- de naam (of een significant deel van de naam) van de houder van het bestand;
- de gangbare afkorting van de naam van de houder van het bestand;
- het adres van de houder van het bestand, namelijk de postcode van de zetel, de straatnaam en het huisnummer.

Een dergelijke keuze kan de vergelijking met het buitenland goed doorstaan. De Engelse Data Protection Public Register bijvoorbeeld is slechts toegankelijk op het internet via de naam (of een vervangende naam : "alternative name") of het registratienummer².

Het tweede lid van artikel 3, zoals het voorgesteld is, lijkt niet op zijn plaats te staan. Het zou te verstaan kunnen geven dat de in het eerste lid gedefinieerde sleutels slechts geldig zijn voor de rechtstreekse raadpleging ter plaatse. We zien niet in waarom het niet in het huidige artikel 2 zou kunnen komen waar het, volgens de Commissie, de bepaling van het derde lid aanvult (zie onze opmerkingen *supra* over artikel 2). Het algemeen karakter van artikel 3 zou beter bevestigd worden indien men er enkel de toegangssleutels betreffende iedere raadpleging in vermeldde, wat er ook de vorm van moge zijn, en indien men het onmiddellijk na artikel 1 plaatste.

Wat artikel 4 betreft, begrijpt de Commissie het waarom van het tweede lid niet : de algemene bepalingen van artikel 3 kunnen als voldoende beschouwd worden. Daar de Commissie zelf over meer toegangssleutels beschikt dan het publiek, zou men kunnen begrijpen dat de bepalingen van artikel 3 zoals zij door het ontwerp van koninklijk besluit voorgesteld, eerder van toepassing zouden zijn op degene die een verzoek tot de Commissie richt en dat de bepalingen van artikel 4 bij voorkeur van toepassing zouden kunnen zijn op degene die op afstand raadpleegt ! Het ontwerp van koninklijk besluit heeft deze voorkeuren vreemd genoeg verwisseld. Het tweede lid van dit artikel 4 kan opgeheven worden, behalve het derde streepje dat bij artikel 1 dient gevoegd. De verwijzing naar een "mondeling" verzoek lijkt in de ogen van de Commissie zonder belang, onder voorbehoud dat een vierde raadplegingsmodaliteit wordt ingevoerd (cf. de opmerkingen met betrekking tot het verslag aan de Koning *supra*).

² <http://www.dpr.gov.uk/search.html>

Wat artikel 5 betreft, lijken de door ons aangebrachte algemene opmerkingen een korte bepaling te rechtvaardigen die toelaat te onderhandelen met de aanvrager en de Commissie er niet toe verplicht een omvangrijk geheel af te leveren (cf. voorstel 3.a.7 van advies nr. 95/14).

Artikel 6 brengt geen opmerkingen met zich mee.

De Commissie herinnert er ook aan dat zij voorstelt een artikel in te leiden met de precisering van het doel van de verwerking "openbaar register" en in een nieuwe bepaling te voorzien dat, zoals zij het in haar advies nr. 94/15 heeft voorgesteld, haar ertoe verplicht tijdens de raadplegingen de algemene statistieken ter beschikking te stellen. Uit eigen beweging zou de Commissie ook kunnen verwijzen naar haar adviezen en naar de wetteksten, voor zover deze zich bij voorbeeld op internet zouden bevinden. De Commissie zou een geanonimiseerde kopie van het register ter beschikking kunnen stellen voor onderzoek; zij zou, samen met de personen belast met dit onderzoek, de overeenstemming met het doel van de verwerking, de mogelijkheid en de modaliteiten ervan kunnen onderzoeken.

Een nieuwe bepaling voor de verwerkingen op het internet.

Veel verwerkingen van persoonsgegevens gebeuren heden via het netwerk internet zonder dat men kan bevestigen of zij al dan niet alle regels, bepaald door de verschillende juridische stelsels, volgen. We weten onder meer dat uiterst nauwkeurige profielen kunnen opgesteld worden op basis van de verzameling van persoonsgegevens op een heleboel verschillende sites, en dit dikwijls buiten medeweten van de gebruiker van het netwerk (verschijnsel van "cookies", onzichtbare variabelen die doorgegeven worden in "het opschrift http", enz...). Het volstaat te denken aan het verschijnsel van "de niet gevraagde elektronische mail" of zelfs aan de sites die ernaar streven de informatie die het vaakst wordt opgevraagd en het soort gebruiker dat die informatie opzoekt, te preciseren. Dit verschijnsel is internationaal³.

Deze verwerkingen zijn over het algemeen niet vrijgesteld van de aangifte in artikel 17. Bovendien is de houder van het bestand, krachtens artikel 4, § 1, 4 van de wet van 8 december 1992 gehouden om aan de personen bij wie hij de gegevens verzamelt "de mogelijkheid om aanvullende inlichtingen te bekomen bij het openbaar register bedoeld in artikel 18 " te verduidelijken. Het spreekt vanzelf dat de kwaliteit van deze informatie betreffende het bestaan van het openbaar register en de mogelijkheid om er aanvullende informatie te verkrijgen, een doorslaggevend element is voor de raadpleging van dit register door de geïnteresseerde personen.

Internet biedt een eenvoudige en heel soepele technische oplossing om deze verplichting te concretiseren. Het zou volstaan om aan de houders van de bestanden die persoonsgegevens via internet verzamelen, te vragen dat zij, op het moment waarop zij de personen in kennis stellen van hun rechten ten opzichte van de verzamelde gegevens, in de vermelding betreffende artikel 4, § 1, 4 een "hyperlink" naar hun aangifte in te voegen zoals deze in het openbaar register geregistreerd is. De persoon die antwoordt op het formulier dat haar wordt voorgesteld zou aldus door een eenvoudige "click" op de internetsite van de Commissie kunnen terechtkomen waarop de aangifte betreffende de verwerking in kwestie en de houder van het bestand die het ondervraagt, zal getoond worden.

De Commissie stelt dus voor dat een als volgt geformuleerd artikel wordt ingevoegd :

"De houder van het bestand die persoonsgegevens via het internet verzamelt en waarvan de verwerking onderworpen is aan de aangifteverplichting voorzien in artikel 17 van de wet van 8 december 1992, voegt bij de informatie gegeven krachtens art.4, § 1, 4, een hyperlink in naar zijn aangifte in het openbaar register, volgens de technische aanwijzingen gegeven door de Commissie."

³ Zie bijvoorbeeld <http://www.dtic.mil/warning/warn-g.html> in een van de officiële sites van het Amerikaanse Department of Defense.

OM DEZE REDENEN,

brengt de Commissie, onder voorbehoud dat er met haar bemerkingen rekening gehouden wordt, een gunstig advies uit over het ontwerp van koninklijk besluit (nr. 18).

Voor de Secretaris,
wettig verhinderd,

De voorzitter,

(get.) G. POPLEU
Adjunct-adviseur

(get.) P. THOMAS